

Arrest

nr. 62 917 van 9 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERELST loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bakongo origine en afkomstig van Buco Zau, provincie Cabinda. Op vierjarige leeftijd verhuisde u met uw ouders naar Kikolo, Luanda, waar u naar school ging. Uw vader verhandelde voedingswaren tussen Luanda en Cabinda en bracht veel tijd door in Cabinda. Van 7 op 8 januari 2010 werd de Togolese voetbalploeg door het Flec aangevallen in Cabinda. Op 25 februari 2010 kwam de politie naar het huis in Kikolo, op zoek naar uw vader. Jullie antwoordden dat hij in Cabinda was. Na twee dagen kwam de politie terug en vroeg opnieuw naar uw vader. Toen u en uw moeder opnieuw verklaarden dat hij in Cabinda was geloofden ze dit niet en begonnen jullie te slaan. U vernam van de politie dat uw vader lid was van het Flec en deelgenomen

had aan de aanslag van 8 januari 2010. U en uw moeder werden in aparte wagens gezet en u werd naar het politiekantoor van Cacuaco gebracht. U werd er opgesloten en regelmatig ondervraagd naar de verblijfplaats van uw vader. De schoonmaakster van de gevangenis was de tante van uw vriend Zezinio. Na twee weken hielp ze u ontsnappen uit de gevangenis en dook u onder in het huis van Zezinio. Met de hulp van Zezino kon u uw buurvrouw van Kikolo ontmoeten. Zij bleek regelmatig telefoon te krijgen van uw vader en na enkele dagen kon ze hem op de hoogte brengen van uw situatie. Uw vader bracht u in contact met zijn vriend Kiala en u verhuisde naar zijn woning in Viana. Hij besloot dat u Angola diende verlaten en begon uw reis te regelen. Na twee weken, op 16 mei 2010 reisde u samen met Kiala naar België, waar u de volgende dag aankwam. Op 18 mei 2010 vroeg u in Brussel asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient er op gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw vervolging omwille van uw vaders betrokkenheid bij het Flec niet aannemelijk kan maken.

U verklaarde dat u door de Angolese autoriteiten werd opgesloten omwille van uw vader, die door de autoriteiten gezocht werd voor zijn deelname aan de aanslag van het Flec op de Togolese voetbalploeg (Zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 8 maart 2011, hierna CGVS, pp. 6-7). U legde evenwel tegenstrijdige verklaringen af over het recente verblijf van uw vader in Cabinda. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u uw vader voor het laatst zag toen hij eind januari 2010 naar Cabinda reisde (CGVS, p. 3). Later in uw verklaringen herhaalde u dat hij eind januari 2010 de laatste keer naar Cabinda vertrok, na een verblijf van een tweetal weken bij jullie in Luanda (CGVS, p. 6). Nadien verklaarde u dat hij samen met jullie kerst 2009 vierde maar niet de jaarovergang; hij vertrok opnieuw de 29ste of de 30ste en kwam daarna niet meer terug (CGVS, p. 6). Wanneer er u vervolgens gevraagd werd of hij dan eind december naar Cabinda reisde zei u dat hij pas eind januari vertrok (CGVS, p. 6), hetgeen laat vermoeden dat de 29ste of 30ste terugslaan op de maand januari 2010. Wanneer er u ter verduidelijking gevraagd werd wanneer uw vader rond die periode thuis was zei u eerst januari, daarna december en tenslotte zei u dat hij op 24 december naar huis kwam om kerst met jullie te vieren en hij daarna, eind januari, terug naar Cabinda ging (CGVS, p. 6). Nadien stelde u dan weer dat hij kerst bij jullie doorbracht, oud en nieuw niet bij jullie doorbracht, eind december [2009] vertrok naar Cabinda en niet meer terugkwam, en dat een paar dagen later de aanval plaatsvond (CGVS, p. 7). Het komt totaal niet geloofwaardig over dat u dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot essentiële elementen van de door u aangehaalde problemen. Immers, indien uw vader in januari 2010 bij zijn gezin in Luanda was, zoals u diverse keren beweerde, kon hij onmogelijk betrokken zijn bij de aanslag op de Togolese voetbalploeg, die begin januari 2010 plaatsvond in Cabinda zelf.

Verder gaf u tegenstrijdige verklaringen over de aanleiding van het politiebezoek aan jullie huis in Luanda. Zo verklaarde u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal (opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 1 juli 2010, p. 2, punt 3.5) dat de politie op 25 februari 2010 bij jullie thuis langskwam op zoek naar uw vader en dat jullie zeiden dat hij in Cabinda was. Twee dagen kwam de politie terug, die zei dat een getuige uw vader jullie huis had zien binnengaan. Wanneer er u op het Commissariaat-generaal gevraagd werd waarom de politie dacht dat uw vader in Luanda was, maakte u nergens melding van uw eerdere bewering in de vragenlijst over deze getuigen maar antwoordde u enkel dat de politie in de loop van het onderzoek had ontdekt dat uw vader een huis had in Luanda (CGVS, p. 6).

Voorts wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast door vaagheden en onwaarschijnlijkheden.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet op de hoogte bent van de activiteiten die uw vader had in Cabinda en voor het Flec (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u met uw vader niet veel sprak over Cabinda en niet wist dat hij lid was van het Flec, tot de politie het u vertelde (CGVS, p. 2 en p. 7). Verder zei u dat u vermoedt dat uw moeder – als echtgenote van uw vader - wel wist dat uw vader lid was van het Flec (CGVS, p. 7). U verklaarde dat zij niets meer van Cabinda moest weten (CGVS, p. 2) en ze tegen de gewapende strijd is (CGVS, p. 7).

Het is echter niet erg waarschijnlijk dat u vrijwel nooit over Cabinda sprak met uw vader. Aangezien hij veel tijd doorbracht in de provincie Cabinda (CGVS, p. 3) zou men verwachten dat hij hier thuis verslag over zou uitbrengen. Bovendien was uw vader een strijder voor de Cabindese onafhankelijkheid (CGVS, p. 3) en is het in dat opzicht vreemd dat hij u, zijn oudste zoon, niet meer zou vertellen over het Cabindese volk waartoe jullie behoren en haar streven naar onafhankelijkheid. Tenslotte zou men verwachten dat de tegenstrijdige visies tussen uw beide ouders, namelijk het feit dat zij respectievelijk pro en contra Cabinda en de gewapende strijd daar zijn, toch enige discussie zou

veroorzaken binnen het gezin en dat u via deze discussies bepaalde zaken aan de weet zou zijn gekomen over de activiteiten van uw vader.

Daarbij geeft u nog tegenstrijdige verklaringen over het feit of uw moeder op de hoogte was van de betrokkenheid van uw vader bij het Flec. Aanvankelijk verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat uw moeder wist dat uw vader bij het Flec was, maar niet de rest van het gezin (CGVS, p. 3). Later verklaarde u dat u enkel vermoedde dat uw moeder op de hoogte was (CGVS, p. 7). In de vragenlijst verklaarde u dan weer dat de rest van het gezin nooit heeft geweten dat vader tot het Flec behoorde (zie vragenlijst p. 2, punt 3.5).

Zelfs indien er binnen uw gezin weinig werd gesproken over Cabinda, is het uiterst bevreemdend dat u zich na uw ontsnapping niet inlichtte over wat uw vader precies gedaan had in Cabinda en waar hij inmiddels verbleef. U had hiertoe immers de mogelijkheid aangezien u na uw ontsnapping vernam dat zowel uw buurvrouw als Kiala regelmatig contact hadden met uw vader en derhalve informatie hadden over zijn participatie en verblijfplaats (CGVS, p. 3 en p. 6). U verklaarde dat Kiala en de buurvrouw u verzekerden dat u zich geen zorgen moest maken en jullie er verder niet over praatten (CGVS, p. 3 en p. 6). Daarnaast stelde u dat u tijdens uw verblijf bij Kiala weinig met hem sprak omdat hij een zwijzaam type is (CGVS, p. 8). Het komt echter niet doorleefd over dat u met deze uitleg voldoening nam en u onmiddellijk aanvaardde dat het noodzakelijk was om het land te verlaten zonder zich te informeren over de gebeurtenissen die u en uw familie overkwamen. Gezien de enorme impact op uw leven zou men toch verwachten dat u alle mogelijkheden zou aangrijpen om zich te informeren over de gebeurtenissen die tot deze situatie hebben geleid.

Het is eveneens bevreemdend dat u geen enkele poging ondernam om in rechtstreeks contact te raken met uw vader, hoewel zowel uw buurvrouw als Kiala contact met hem hadden (CGVS, p. 8). Men kan zich immers inbeelden dat u van uw vader zou willen weten waarom jullie precies in de problemen waren geraakt, waar hij zich bevond en wat zijn standpunt was over de risico's die u liep. Uw verklaringen dat u geen nummer had om uw vader te bereiken en dat uw vader enkel met uw buurvrouw of met Kiala sprak wanneer hij belde (CGVS, p. 8), doen hieraan geen afbreuk, omdat u zowel uw buurvrouw als Kiala had kunnen verzoeken om uw vader door te geven wanneer hij hen belde.

Evenmin bent u op de hoogte van wat er met uw zussen is gebeurd nadat u en uw moeder werden gearresteerd (CGVS, p. 4). U zei aanvankelijk dat u niet wist hoe u informatie kon krijgen over hen. U verklaarde dat u na uw verblijf in de gevangenis in de war was en er van alles door uw hoofd ging (CGVS, p. 4). Nadien verklaarde u evenwel dat de buurvrouw u had gezegd dat u zich geen zorgen moest maken maar dat ze niet vertelde waar de kinderen waren (CGVS, p. 6). Ook hier is het vreemd dat u zich niet heeft ingelicht over wat er na uw arrestatie met uw zussen was gebeurd en waar ze verbleven.

Uit het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door uw aangehaalde vervolging ten gevolge van de activiteiten die uw vader zou hebben voor de afscheidingsbeweging Flec.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde rees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legde een Cédula Passoaal (uitgegeven te Luanda, dd. 2000) neer ter ondersteuning van uw identiteit en afkomst, waarop vermeld staat dat u geboren bent in Buku Zau, Cabinda en uw beide ouders ook afkomstig zijn van Cabinda. Er dient te worden opgemerkt dat de schrijfwijze van uw geboorteplaats 'Buku Zau', niet overeenstemt met de officiële plaatsnaam 'Buco Zau' (zie landeninformatie). Dit doet enige twijfel rijzen over de echtheid van dit document. Zelf indien we aannemen dat u en uw ouders werkelijk afkomstig zijn van de provincie Cabinda toont dit hoogstens aan dat uw familie een (etnische) band heeft met het Cabindese volk. Uit dit loutere gegeven kan echter onmogelijk worden afgeleid dat uw vader als Cabindees gevestigd in Luanda ook deelneemt aan de gewapende onafhankelijkheidsstrijd die gevoerd wordt in Cabinda. Het document vormt derhalve geenszins een bewijs voor de activiteiten van uw vader en de resulterende vervolging door de Angolese autoriteiten waarvan u het voorwerp stelt te zijn geweest in Luanda.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op een schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, artikel 52 § 2, artikel 57/6 2de lid en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet); schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980; schending van artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie; schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991)

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren.

Verzoeker kan zich niet beroepen op een schending van artikel 77 van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, daar dit een overgangsmaatregel betreft voor asielzoekers die vóór 10 oktober 2006 (datum waarop in België de subsidiaire bescherming in werking trad) door de commissaris-generaal afgewezen waren als vluchteling, maar een "niet-terugleidingsclausule" hadden gekregen. Verzoeker bevindt zich niet in deze situatie.

De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 maart 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Portugees machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Met betrekking tot de bewijslast inzake asielaanvragen verwijst verzoeker naar het standpunt van UNHCR "*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*", 16 december 1998.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen van bovenvermeld standpunt van UNHCR merkt de Raad op dat dit standpunt, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker vraagt zich af waarom zijn onwetendheid omtrent de activiteiten van zijn vader leidt tot het in twijfel trekken van het ganse asielrelaas en de effectieve betrokkenheid van zijn vader bij het Flec. Hij wijst er hierbij op dat hij duidelijk heeft aangegeven dat zijn vader hem bewust, uit veiligheidsoverwegingen, niet inlichtte over de activiteiten van het Flec. Hij wijst er voorts op dat het een typisch kenmerk is van ondergrondse vrijheidsbewegingen dat ze in het geheim werken. Nog wijst verzoeker erop dat hij niet met zekerheid kan zeggen of zijn moeder al dan niet op de hoogte was van de activiteiten van zijn vader en meent dat dit enkel bewijst dat zijn ouders hun kinderen zoveel mogelijk wilden beschermen. Ook het feit dat verzoeker geen telefonisch contact had met zijn vader ondersteunt deze stelling. Hij mocht niet praten met zijn vader en kreeg, wanneer hij vragen stelde, toch geen antwoorden. Verzoeker werpt hier vervolgens nog op dat hij niet geïnteresseerd was in politiek en gewapende conflicten én evenmin weet heeft van zijn vaders handelspraktijken.

Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat de commissaris-generaal niet louter op grond van verzoekers onwetendheid omtrent de activiteiten van diens vader heeft geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas. De commissaris-generaal wees er uitdrukkelijk op dat (i) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het recente verblijf van zijn vader in Cabinda, waardoor er ernstig kan worden getwijfeld aan de betrokkenheid van diens vader bij een aanslag op de Togolese voetbelploeg begin januari 2010 – dé aanleiding voor verzoekers (beweerde) problemen, (ii) hij tevens ongerijmde verklaringen aflegde betreffende de aanleiding van het politiebezoek aan zijn huis in Luanda, (iii) het onwaarschijnlijk is dat verzoeker geen weet heeft van de activiteiten die zijn vader had voor het Flec in Cabinda, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het feit of zijn moeder al dan niet weet had van de activiteiten van zijn vader, (v) verzoeker geen inlichtingen inwon omtrent zijn vader en diens verblijfplaats na zijn ontsnapping en hij niet poogde zijn vader zelf rechtstreeks te contacteren én (vi) hij totaal onwetend is aangaande het lot van zijn moeder en zussen na zijn arrestatie. Tot slot kon de commissaris-generaal nog vaststellen dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kon voorleggen ter staving van de activiteiten van zijn vader voor het Flec noch van de vervolging door de Angolese autoriteiten waar verzoeker, omwille van zijn vaders activiteiten, het voorwerp van zou geweest zijn. Dit wordt door verzoeker niet weerlegd.

Verzoeker stelt dat op basis van een schijnbare inconsistentie tot de totale ongeloofwaardigheid werd besloten. Hij volhardt in zijn verklaringen betreffende het recente verblijf van zijn vader in Cabinda en ziet niet hoe de commissaris-generaal op basis van één (vermeende) onduidelijkheid kan besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het hele relaas. Verzoeker wijst erop dat hij wel degelijk coherente en geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd en bijgevolg voldaan heeft aan de op hem rustende bewijslast. Hij meent dan ook dat hem het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend.

Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van zijn eigen verklaringen en het betwisten van de motivering van de bestreden beslissing zonder concrete elementen aan te halen ter staving. Uit het administratief dossier blijkt wél degelijk dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd aangaande zijn vaders recente verblijf in Cabinda. Bovendien beweerde verzoeker meermaals dat zijn vader in januari 2010 in

Luanda verbleef bij zijn gezin en pas eind januari 2010 naar Cabinda vertrok. De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot essentiële elementen van de door hem aangehaalde problemen. Indien verzoekers vader immers tot eind januari 2010 in Luanda verbleef kon hij onmogelijk betrokken zijn bij de aanslag van het Flec op de Togolese voetbalploeg die begin januari 2010 plaatsvond in Cabinda. Verzoeker gaat op geen enkele manier in op de vastgestelde tegenstrijdigheden en poogt deze ook op geen enkele manier te weerleggen. De motivering van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wordt niet weerlegd.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS, nr. 138.319 van 9 december 2005).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=NL&Submit=rechercher&numaff=C-465/07>).

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS